Λόγος περί Αποστολικού Επαγγέλματος (Ηλίας Μηνιάτης, Επίσκοπος Κερνίκης και Καλαβρύτων)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 30 Ιουνίου, 2020

«Δεῦτε ὀπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἁλιεῖς ἀνθρώπων» (Ματθ. δ΄, 19)

Κάτω στὰ παραθαλάσσια τῆς Γαλιλαίας ἄνοιξε, τὸ μέγα σχολεῖον τῆς οὐρανίου διδασκαλίας ὁ Θεῖος Διδάσκαλος, «*ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς*». Ἐδῶ ἄρχισε τὸ πρῶτον νὰ λαλήση ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Θεάνθρωπος Λόγος, καὶ νὰ κάμη τὸ πρῶτον κήρυγμα τῆς μετανοίας καὶ Βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ὁ παρὰ τοῦ οὐρανίου Πατρὸς πρὸς ἀνθρώπους πεμφθείς μέγας Ἀπόστολος.

«Ἀνεχώρησεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ ἀπὸ τότε ἤρξατο κηρύσσειν καὶ λέγειν μετανοεῖτε, ἤγγικε γὰρ ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν»

Καὶ τοῦτο εἶναι ἐκεῖνο τὸ μέγα φῶς, περὶ τοῦ ὁποίου ἐπροφήτευσεν ὁ Ἠσαΐας, πώς ἐμελλε νὰ ἀνατείλη εἰς τὸν λαὸν «τὸν καθήμενον ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου», δηλαδὴ ἡ σωτήριος λάμψις τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπου ἔμελλε νὰ φωτίση καὶ νὰ ζωογονήση μὲ τὴν νέαν χάριν ἀνθρώπους ποταπούς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν οἱ περὶ τὴν Γαλιλαίαν Ἰουδαῖοι, μεμιγμένοι μὲ ἐθνικοὺς ἐσκοτισμένους καὶ νενεκρωμένους εἰς τὴν ἀσέβειαν.

Πρῶτοι μαθηταὶ καλεσμένοι εἰς τὴν νέαν ταύτην διδασκαλίαν ἐστάθησαν οἱ τρισμακάριοι Σίμων Πέτρος καὶ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης υἱοὶ Ζεβεδαίου, ἄνθρωποι ἁπλοί εἰς τὴν προαίρεσιν, πτωχοὶ εἰς τὴν κατάστασιν, ἁλιεῖς εἰς τὴν τέχνην.

«Δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἁλιεῖς ἀνθρώπων».

Τοιαῦτα ὄργανα ἐπεχειρίσθη ἡ σεσαρκωμένη θεία Σοφία μωρά, ἀσθενή καὶ ἐξουθενωμένα διὰ νὰ καταργήση (καθὼς λέγει ὁ Παῦλος) τοῦ κόσμου τὴν σοφίαν, τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν δύναμιν καὶ τέτοιας λογῆς νὰ φανῆ, πώς ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν ἐδέχθη ὁ κόσμος, δὲν ἦτον ἔργον δυνάμεως ἀνθρώπου, ἀλλά κατόρθωμα δυνάμεως τοῦ Θεοῦ.

Τί ἔκαμαν οἱ καλοὶ ἐτοῦτοι ἁλιεῖς, ἀφήνοντες ἐν τῷ ἅμα καὶ δίκτυα καὶ πλοῖον, ὅλον δηλαδὴ τὸν πλοῦτον τῆς πτώχειας των, καὶ ἀκόμη τὸν ἴδιον πατέρα, ἐδέχθησαν ἀδιστάκτως τὸ κάλεσμα, ἠκολούθησαν πρόθυμα τὸν καλεστὴν.

«Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν, ἠκολούθησαν αὐτῷ».

Τοιοῦτοι πρέπει νὰ εἶναι οἱ ἀληθινοὶ Μαθηταί τοῦ Χριστοῦ· ὅλοι δι' ὅλου ἀφιερωμένοι τῷ Χριστῷ, χωρισμένοι καὶ ἀπολελυμένοι ἀπὸ κάθε πράγμα ἐγκόσμιον.

Αὐτή εἶναι, ἡ ὑπόθεσις τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου ἤτοι τὸ κάλεσμα τῶν Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ· καί ἐπειδὴ εἰς τιμὴν τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία θεοπνεύστως ἀφιέρωσε τὰς ἡμέρας ταύτας, διατάζουσα νὰ τὰς ἁγιάζωμεν μὲ νηστείαν, φαίνεταί μοι ἁρμόδιον **νὰ ὁμιλήσω σήμερον ἐπάνω εἰς τὴν ὑπεροχήν καὶ ἀξίαν τοῦ ἀποστολικοῦ ἐπαγγέλματος, διὰ νὰ καταλάβετε τί θέλει νὰ εἴπη ὁ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ**.

«Ἀπόστολος», κατά τὴν κοινὴν σημασίαν τοῦ ὀνόματος, θέλει νὰ εἴπη ἀπεσταλμένος, καίτοι οὗτοι εἶναι καθολικὰ οἱ πρέσβεις τῶν βασιλέων, ἀπεσταλμένοι εἰς τινὰ μεγάλην ὑπηρεσίαν, οἱ ὁποῖοι καθὼς ἐπιφέρουσι τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀποστέλλονται, ἔχουσι δύο ἐξαίρετα προνόμια, εἰς τὸν λόγον καὶ εἰς τὸ ἔργον. Ὅσα δηλαδὴ εἴπωσιν, ὅσα κάμωσι, νομίζονται ὡσὰν λόγια καὶ ἔργα αὐτοῦ τοῦ ἰδίου βασιλέως ὅπου τούς ἐστειλε. **Πρέσβεις τοῦ Θεανθρώπου Λόγου, ἀπεσταλμένοι εἰς ὅλον τὸν κόσμον διὰ νὰ κηρύξωσι τὴν παγκόσμιον σωτηρίαν καὶ τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἐστάθησαν οἱ Μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, παρ' αὐτοῦ ὀνομασθέντες Ἀπόστολοι.**

«Ἐκλεξάμενος παρ' αὐτῶν δώδεκα, οὕς καὶ Ἀποστόλους ὠνόμασεν, ἀπέστειλεν αὐτοὺς κηρύσσειν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

«Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα, κηρύξατε τὸ Εὐαγγέλιον πάση τῇ κτίσει».

Ἀλλὰ καὶ **ὁ τρόπος τῆς ἀποστολῆς εἶναι θαυμαστὸς**· *«καθὼς»* (λέγει) *« ἀπέσταλκέ με ὁ πατήρ, κἀγώ πέμπω ὑμᾶς»*, ὅπου θέλει νὰ εἰπῇ καθὼς τοῦ προαιώνιου Πατρὸς Ἀπόστολος ἦτον ὁ Υἱὸς ἀπεσταλμένος εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ κάμη τὸ μέγα ἔργον τῆς Θείας Οἰκονομίας, ἔτσι τὸν ὀνομάζει ὁ Παῦλος, Ἀπόστολον τῆς ὁμολογίας ἡμῶν· ὅθεν ἔλαβε παρὰ τοῦ Πατρὸς ὅλην τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐπουρανίων, καί ἐπιγείων *«πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρός μου· ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς».* Τέτοιας λογῆς τοῦ σεσαρκωμένου Υἱοῦ ἦτον Ἀπόστολοι οἱ μαθηταὶ ἔχοντες τοῦ Υἱοῦ ὅλην τὴν ἐξουσίαν εἰς τρόπον ὅτι, καθὼς ὁ Υἱός, ὡς Ἀπόστολος τοῦ Πατρός, ἐπέφερε τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς· ὅθεν ὅστις ἐδέχετο τὸν Υἱόν, ἐδέχετο αὐτὸν τὸν Πατέρα, *«ὁ δεχόμενος ἐμέ, δέχεται τὸν ἀποστείλαντά με».*

Ἔτσι **οἱ μαθηταί, ὡς Ἀπόστολοι τοῦ Υἱοῦ, ἐπέφερον τὸ πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ· ὅθεν ὅστις ἐδέχετο τούς μαθητάς, ἐδέχετο αὐτὸν τὸν Διδάσκαλον** *«ὁ δεχόμενος ὑμᾶς, ἐμέ δέχεται καὶ ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει»* Καὶ διὰ τοῦτο ὅσα

μυστικὰ ἤκουσεν ὁ Υἱός ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν Πατέρα ὅλα ἔμαθον οἱ μαθηταὶ ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τὸν Υἱόν *«πάντα ὅσα ἤκουσα παρὰ τοῦ Πατρός μου, ἐγνώρισα ὑμῖν».*

Ὥστε ὅπου Ἀπόστολος καὶ μύστης τοῦ Πατρὸς ὁ Υἱός, τοῦ δὲ Υἱοῦ Ἀπόστολοι καὶ μύσται οἱ μαθηταὶ· ὅθεν ἔλαβον ἐκεῖνα τὰ δύο ἐξαίρετα προνόμια **εἰς τὸν λόγον καὶ εἰς τὸ ἔργον**. Εἰς τὸν λόγον ὅσα λαλήσουσι, νὰ πιστεύωνται ὡς λαληθέντα παρ’ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ· εἰς τὸ ἔργον, ὅσα κάμωσι νὰ φυλάττωνται ὡς καμωμένα παρ’ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ· ὅπου θέλει νὰ εἴπη καθὼς πᾶς ἄνθρωπος ψεύτης, **τοῦ Θεοῦ δὲ μόνον εἶναι ἴδιον τὸ ἀψευδές καί ἀλάθητον, ὁμοίως τοῦτο τὸ ἀψευδές καί ἀλάθητον εἶχον οἱ Ἀπόστολοι**, διότι οἱ λόγοι τους δὲν ἦσαν λόγοι ἀνθρώπων, ἀλλά Θεοῦ καί μὲ τὸ στόμα των ὡσὰν μὲ θεόπνευτον ὄργανον ἐλάλει τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας *«οὐκ ἐστέ»* (τούς ἔλεγεν ὁ Χριστὸς) *«ὑμεῖς οἱ λαλοῦντες, ἀλλά τὸ Πνεῦμα τὸ ἐν ὑμῖν».* Καὶ πάλιν καθώς οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε Ἄγγελος, ἀλλ’ ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ μόνος ἔχει κυρίως τὴν πνευματικὴν ἐξουσίαν, καὶ μόνος κρατεῖ τὰς κλεῖς διὰ νὰ ἀνοίγη καί νὰ κλείη τὰς πύλας τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ὁμοίως **ὅλην αὐτήν τὴν ἐξουσίαν καὶ αὐτάς τὰς κλεῖς ἔλαβον οἱ Ἀπόστολοι παρὰ τοῦ Υἱοῦ** , ὅταν τοὺς εἶπεν· *«Ὅσα ἂν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ· καί ὅσα ἂν δήσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ».*

Ἕνα ὅμοιον προτέρημα δὲν ἔλαβον οἱ Προφῆται· ἔλαβον ἀληθινὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὴν χάριν, ἀλλὰ **κατὰ μέρος μόνον**, δηλαδὴ τὸ χάρισμα τῆς προφητείας, διὰ νὰ προλέγουν τὰ μέλλοντα, ἀλλ’ **εἰς τοὺς Ἀποστόλους ὅλον ἐξέχεε τὸν πλοῦτον τῶν θείων του δωρεῶν τὸ Πανάγιον Πνεῦμα** , τότε ὅταν ἐκατέβη ἐν εἴδει πυρίνων γλωσσῶν. Οἱ Προφῆται εἴδασι μόνον ἐν ἐσόπτρῳ καὶ ἐν αἰνίγματι τούς τύπους τῶν μελλόντων πραγμάτων, ὅπου οἱ Ἀπόστολοι εἴδασιν ὀφθαλμοφανῶς· *«ἑτέ ραις·γενεαῖς»,* λέγει ὁ Παῦλος, *«οὐκ ἐγνωρίσθη τὸ μυστήριον τοῦ Χριστοῦ τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ὡς νῦν ἀπεκαλύφθη τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ Ἀποστόλοις ἐν Πνεύματι».* **Τότε ὁ Θεὸς ἐφανέρωνεν εἰς τὸν κόσμον μόνον τὴν θείαν του δικαιοσύνην ὡς Κριτής, καί ταύτης τῆς θείας του δικαιοσύνης τὴν μάστιγα καὶ σιδηρᾶν ράβδον ἔδιδεν εἰς τὰς χείρας τῶν Προφητῶν, διὰ νὰ πλήττωσι μὲ ἐλέγχους καί φοβερισμοὺς τῶν ἀνθρώπων τὴν δυσκάθεκτον ἁμαρτίαν, ἀλλ’ αὐτοί δὲν εἶχον ἐξουσίαν νὰ συγχωρήσωσι μίαν μόνην ἁμαρτίαν εἰς τὴν γῆν, οὔτε νὰ εἰσάγωσι ἕνα ἄνθρωπον εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν, τὴν ὁποίαν εἶχε κλεισμένην τὸ πταῖσμα τοῦ Ἀδάμ.**

Ὅταν δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τῶν χρόνων καὶ ἐφανέρωσεν ὁ Θεὸς τὴν **θείαν του εὐσπλαγχνίαν** ὡς Πατήρ, καί ἐξαπέστειλε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ Σωτήρα τοῦ κόσμου, τῆς θείας του εὐσπλαγχνίας **ὅλον τὸν θησαυρὸν παρέδωκεν εἰς τὰς χείρας τῶν Ἀποστόλων, κάνοντάς τους οἰκονόμους τῆς θείας του Χάριτος καὶ κλειδούχους τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν**· ὅθεν αὐτοί ἄνοιξαν ἐδῶ εἰς τὴν γῆν τὰς θύρας τῆς παγκοσμίου σωτηρίας, καί εἰς τὸν οὐρανόν τὴν εἴσοδον τῆς αἰωνίου

μακαριότητος. Ὥστε ὅπου οἱ Προφῆται ἦσαν κήρυκες τοῦ παλαιοῦ νόμου, οἱ Ἀπόστολοι κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου τῆς νέας Χάριτος. Καὶ λοιπὸν ὅσον ὑπερέχει τοῦ παλαιοῦ νόμου τὸ Εὐαγγέλιον, τόσον ὑπερέχει τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν Προφητῶν τὸ ἐπάγγελμα τῶν Ἀποστόλων· ὅθεν καταλαμβάνομεν ὅτι Ἀπόστολος κατὰ τὸ ἐπάγγελμα θέλει εἰπῆ ἄνθρωπος ἐπιφέρων αὐτὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, δεξιὰ τοῦ Θεοῦ, στόμα τοῦ Θεοῦ, ὅπου εἰς τὸ στόμα ἔχει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ φέρει εἰς τὴν δεξιὰν τὰς κλεῖς πάσης τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας.

Δώδεκα τοιοῦτοι ἐκλέχθησαν τοῦ σεσαρκωμένου Θεοῦ Λόγου ὑπηρέται καὶ συνεργοί. Σίμων Πέτρος καὶ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι πρῶτον ἦσαν μαθηταί τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου· **Ἰάκωβος καί Ἰωάννης** οἱ υἱοί Ζεβεδαίου· **Φίλιππος, Βαρθολομαῖος, Θωμᾶς, Ματθαῖος ὁ Τελώνης**, **Ἰάκωβος Ἀλφαίου, Λεββαῖος ὁ ἐπικληθείς Θαδδαῖος, ὁ ὁποῖος λέγεται καί Ἰούδας** , ὅπου ἔγραψε τὴν καθολικὴν ἐπιστολήν, **Σίμων ὁ Κανανίτης**, ὁ αὐτός καί Ζηλωτής, καὶ **Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης εἰς τοῦ ὁποίου τὸν τόπον ἐχειροτονήθη μετέπειτα ὁ Ματθίας.**

Τόν δωδεκάριθμον χορὸν τῶν Ἀποστόλων **ἐπροεικόνισε** τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον μὲ πολλοὺς τύπους εἰς τὴν θείαν Γραφὴν… Δώδεκα ἦσαν οἱ πολύτιμοι λίθοι ὅπου εἶδεν ὁ Ἰωάννης ὁ θεολόγος ἐπάνω τῶν ὁποίων ἦταν θεμελιωμένη ἡ οὐράνιος Ἱερουσαλήμ, τύπος ἐναργέστατος τῶν δώδεκα Ἀποστόλων, ἐπάνω εἰς τοὺς ὁποίους ὅλους κοινῶς ἐθεμελίωσεν ὁ Χριστὸς τὴν ἁγίαν του Ἐκκλησίαν καὶ τὸ τεῖχος τῆς πόλεως, ἔχον θεμελίους δώδεκα καὶ ἐπ’ αὐτῶν τὰ δώδεκα ὀνόματα τῶν Ἀποστόλων τοῦ Ἀρνίου.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μέγα, τὸ ὑψηλόν, τὸ σωτήριον ἐπάγγελμα τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων, τοὺς ὁποίους πρεπόντως ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία σέβεται μὲ ἐξαίρετον τιμήν, διατὶ αὐτοὶ εἶναι τοῦ Θεανθρώπου Λόγου τὰ θεόπνευστα στόματα, τῆς θείας οἰκονομίας οἱ θεόκλητοι συνεργοί, τῆς παγκοσμίου σωτηρίας οἱ πνευματέμποροι κήρυκες, τῆς Ἐκκλησίας οἱ ἀσάλευτοι στῦλοι, οἱ πιστοὶ οἰκονόμοι τῆς νέας Χάριτος, οἱ πανόλβιοι κλειδοῦχοι τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Χριστιανοί, δὲν φοβεῖται τόσον τὴν βροντὴν τοῦ οὐρανοῦ ὁ λαγωός, ὅσον **ἐφοβήθη τὸ κήρυγμα τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων ὁ διάβολος**· ἐτρόμαξεν, ἔφυγεν ἀπὸ τοὺς ναοὺς ὅπου ἐπροσκυνεῖτο ὡς Θεός, καὶ ἐκρύβη εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῶν καταχθονίων· καὶ ἀκόμη φοβεῖται, τρέμει, φεύγει, ὅταν ἀκούη νὰ κηρύττεται ὁ Ἀποστολικὸς Λόγος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Μὰ ἀλλοίμονον! ὅταν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εἶναι σιωπή, ἤγουν ὅταν δὲν ἀκούεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅταν δὲν λαλοῦσιν, ἀλλὰ εἶναι ἄφωνοι φύλακες οἱ βοσκοί, οἱ ποιμένες τῶν λογικῶν προβάτων, οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, τότε παίρνει καρδιὰν ὁ διάβολος, ἐβγαίνει ἄφοβα, ἐμβαίνει θαρρετὰ μέσα εἰς τὴν ποίμνην τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὡς αἱμοβόρος λύκος κατατρώγει, ὡσὰν ἀφύλακτα πρόβατα, τὰς ψυχάς τῶν Χριστιανῶν· τὸ λέγω μὲ πολλὴν θλῖψιν καὶ ὀδύνην τῆς καρδίας μου.

Ἐκεῖ ὅπου δὲν ἀκούεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ εἶναι σημάδι φανερόν, πώς ὁ Θεὸς εἶναι ὠργισμένος· δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι μεγαλύτερον κακὸν εἰς μίαν πολιτείαν Χριστιανῶν, καὶ τὸ λέγει ὁ Ἴδιος Θεὸς μὲ τὸ στόμα ἑνὸς Προφήτου· *«Ἰδοὺ ἡμέραι ἔρχονται, λέγει Κύριος, Κύριος, καὶ ἐξαποστελῶ λιμὸν ἐπὶ τῆς γῆς, οὐ λιμὸν ἄρτου, οὐδὲ λιμὸν ὕδατος, ἄλλα λιμὸν τοῦ ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ περιδραμοῦνται ζητοῦντες τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ οὐ μὴ εὕρωσιν»*· ἤγουν θέλει ἔλθει καιρὸς νὰ πέμψω πεῖναν εἰς τὴν γῆν, ὄχι πεῖναν ἀπὸ ψωμί, ἢ ἀπὸ νερόν, ἀλλά πεῖναν ἀπὸ λόγον Θεοῦ, νὰ τὸν πεινῶσιν οἱ ἄνθρωποι, καὶ νὰ τὸν ζητῶσι καθὼς ζητεῖ ὁ πεινασμένος τὴν τροφήν, καὶ νὰ μὴν τὸν εὑρίσκωσι νὰ τὸν χορτάσωσι. Καὶ ἐξεναντίας πρέπει νὰ εἶναι σημάδι εὐλογίας καὶ χάριτος Θεοῦ ἐκεῖ ὅπου δὲν εἶναι τέτοια πεῖνα, ἐκεῖ ὅπου ἀκούεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ ὅπου κηρύττεται τὸ Εὐαγγέλιον· ἐκεῖ ὅπου ἐξηγεῖται ἡ διδασκαλία τῶν Ἀποστόλων· ἐκεῖ ὅπου οἱ Χριστιανοὶ ἀκούουσι καὶ μανθάνουσι τὰ δόγματα τῆς πίστεως, τὰς ὁδοὺς τῆς σωτηρίας καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Ἀλλά τάχα δὲν εἶναι λόγος Θεοῦ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ὅπου ἀναγινώσκεται καθ’ ἑκάστην εἰς τὴν λειτουργίαν ἀπό τούς ἱερεῖς; ναί, ἀλλά **ἡ ἀνάγνωσις τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπου κάμνει ὁ ἱερεύς, δὲν φέρει ἐκεῖνον τὸν καρπόν, ὅπου φέρει τοῦ Εὐαγγελίου ἡ ἐξήγησις**, ὅπου κάνει ὁ Διδάσκαλος ὁ ἐξηγητὴς τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸ βιβλίον Ἠσαΐου τοῦ Προφήτου, ὅπου ἀνεγίνωσκεν ὁ εὐνοῦχος Κανδάκης τῆς βασιλίσσης Αἰθιόπων, δὲν ὠφέλησε τὸν εὐνοῦχον, παρὰ ὅταν τοῦ τὸ ἐξήγησε ὁ Ἀπόστολος Φίλιππος· *«ἆραγε γινώσκεις ἃ ἀναγινώσκεις;»* ἠμπορῶ νὰ εἴπω καὶ ἐγώ, τόσον πρὸς ἐκεῖνον τὸν ἱερέα, ὅπου ἀναγινώσκει, ὅσον καὶ πρὸς ἐκεῖνον τὸν Χριστιανόν, ὅπου ἀκούει τὸ Εὐαγγέλιον· τί τὸ κρύπτομεν; ἂς τὸ ὁμολογήσωμεν φανερά. Δὲν τὸ καταλαμβάνει οὔτε ἐκεῖνος ὅπου ἀναγινώσκει, οὔτε ἐκεῖνος ὅπου ἀκούει· καὶ λοιπόν, ποῖον ὄφελος ἠμπορεῖ νὰ γένη, ποῖος καρπός, ἀλλ’ ὅταν τὸ κηρύττη ἐπ’ ἄμβωνος ὁ Διδάσκαλος, **ὅταν ἐξηγῇ τὴν ἔννοιαν, ἑρμηνεύη τὰς παραβολάς, ὅταν ἀποκαλύπτει τὰ μυστήρια, τότε ἔχει δύναμιν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ**· τότε γίνεται ζῶν καί ἐνεργός, καθὼς λέγει ὁ Παῦλος· τότε γίνεται ἐκείνη ἡ δίστομος μάχαιρα, ὅπου διαπερᾷ, ὅπου πλήττει, ὅπου **λαβώνει τὰς καρδίας τῶν ἀκουόντων, ὅπου παρακινεῖ εἰς κατάνυξιν, ὅπου σύρει εἰς μετάνοιαν, ὅπου φέρει εἰς σωτηρίαν.**

Δὲν ἔχει τόσην χρείαν τὸ κορμὶ ἀπὸ τὸ ψωμὶ διὰ νὰ τρέφεται, ὅσην ἔχει χρείαν ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ τρέφεται εἰς τὴν πίστιν. Ἡ πίστις εἶναι ἐξ ἀκοῆς, λέγει ὁ Παῦλος· τώρα πῶς νὰ πιστεύσωσιν οἱ Χριστιανοί, λέγει, χωρὶς νὰ ἀκούσωσι, καὶ πῶς νὰ ἀκούσωσιν, ἂν δὲν εἶναι τινὰς νὰ διδάσκη, *«πῶς πιστεύσωσιν οὗ οὐκ ἤκουσαν, πῶς δὲ ἀκούσωσι χωρὶς κηρύσσοντος;»* Καί πάλιν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ (λέγει ὁ Μ. Γρηγόριος) εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἄρτος τῶν Ἀγγέλων, μὲ τὸν ὁποῖον τρέφονται αἱ ψυχαί, ὅπου πεινῶσι τὸν Θεὸν· *«ἄρτος Ἀγγέλων ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ᾧ ψυχαί τρέφονται Θεὸν πεινῶσαι»*. Ἀλλ’ ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν, ἐπειδὴ καί ἡμεῖς μὲ τὰ μακάρια δίκτυα τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων ἐρρύσθημεν ἀπό τῆς ἀπωλείας τὸν βυθόν· ἤτοι ἐπειδὴ καὶ μὲ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπου

ἔκαμαν οἱ Ἀπόστολοι, ἡμεῖς ἔχομεν τὴν χάριν νὰ εἴμασθε Χριστιανοί, πόσον λογιάζετε νὰ ἔχωμεν πρὸς αὐτοὺς τὸ χρέος τῆς εὐλαβείας;

Ἂς ἁγιάσωμεν λοιπὸν μὲ τὴν θεάρεστον ἀρετήν τῆς νηστείας τὰς ἡμέρας ταύτας ἀφιερωμένας εἰς τιμὴν καὶ μνήμην αὐτῶν· ἂς βαστάσωμεν μετὰ χαρᾶς τὸν ὀλίγον τοῦτον κόπον διὰ ἐκείνους, ὅπου τόσον ἐκοπίασαν διὰ τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου· τὸν δὲ μισθὸν τῆς νηστείας, τὸ βραβεῖον τοῦ κόπου μας, διὰ πρεσβειῶν αὐτῶν τῶν ἐνδόξων Ἀποστόλων θέλει μᾶς δώσει ὁ μισθαποδότης Θεὸς ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι. Ἀμήν.

(Πηγή: imaik.gr*)*